

El metge de Lampedusa

El 14 d'octubre vaig assistir, al Teatre de Salt, a l'estrena d'aquesta obra fonamentada en el llibre de memòries Llàgrimes de sal, del metge de Lampedusa. La interpretació de Xicu Masó va ser magistral.

Pietro Bartolo és el metge de Lampedusa, l'únic que hi és permanentment. Hi va néixer el 10 de febrer de 1956, en una família de pescadors. Després d'estudiar medicina va retornar a l'illa i atén en primera instància els migrants i refugiats que hi arriben.

El mes de març passat va sortir la traducció del seu llibre Llàgrimes de sal, que és la memòria dels gairebé trenta anys dedicats a atendre els habitants de l'illa i les persones que hi arriben per mar fugint de la fam o de la violència.

Metge i ginecòleg es va sentir responsable d'atendre els seus conciutadans i això el mogué a retornar a Lampedusa quan l'arribada de refugiats encara era molt esporàdica. Calcula que durant aquests anys ha examinat més de 250.000 persones portades pel mar.

La llei del mar, practicada pels pescadors de l'illa, obliga a socórrer i salvar qualsevol persona que estigui en risc d'ofegar-se. Lampedusa, Porta d'Europa, acull totes aquelles persones que creuen que en passar aquesta porta estaran salvats. Tot i que la legislació actual prohibeix d'ajudar aquestes persones els pescadors de l'illa continuen rescatant-les i les porten a terra ferma on, d'entrada, són examinats per Pietro Bartolo.

L'obra és un projecte de Xicu Masó que es va sentir colpit en llegir una entrevista amb Bartolo i, posteriorment, el llibre Llàgrimes de sal. Exposa diversos casos reals, corprenedors, extrets del llibre i ho fa amb naturalitat, sense convertir el metge en un heroi mític ni treure-li cap mèrit; el veu com una persona normal que se sent responsable èticament.

Bartolo diu que durant aquests anys ha anat canviant el lloc de procedència dels refugiats i els mitjans amb què arriben. Abans eren petits grups i ara són grups nombrosos. «L'únic que no ha canviat és que segueixen naufragant i morint; i cada vegada més. Això és el més greu i el més inhumà. La indiferència dels polítics en relació amb aquest fenomen fa ràbia», diu Bartolo.

També explica que cada dia anota els noms de les persones que ha atès i fa un resum de la conversa i com els ha ajudat. El primer que fa, quan arriben, és donar-los la mà, demanar-los el nom i fer-los explicar la seva fugida i guarda tota la informació en un fitxer informàtic. Creu que els immigrants i refugiats no són una xifra, són persones amb un nom i una història, generalment dramàtica, cadascuna.

És greu, molt greu, que la UE gastí diners a impedir l'arribada d'aquestes persones. Bartolo creu que s'hauria d'actuar als països d'origen per evitar que n'hagin de fugir per la gana, la misèria, la violència, ... Què fa Europa en aquest sentit? Recordem l'exclamació del papa Francesc en la seva primera visita a l'illa: « Vergogna, vergogna! ».

Què fa Espanya? El 28 de setembre, Girona Acull, en un acte a la plaça Miquel Santaló, denunciava que dels 17.337 refugiats que Espanya s'havia compromès a acollir en dos anys, n'ha acollit 1.257. Bartolo diu que els migrants i refugiats que van arribar l'any passat representen un 1x1.500 de la població, una xifra que s'hauria de poder atendre sense gaires problemes.

No sóc crític teatral però puc dir que l'obra em va colpir profundament i em va semblar molt apropiada per conscienciar les persones que encara no n'estan o bé que desconeixen el problema. I, també, totes aquelles que encara no ens hem sensibilitzat prou.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/10/26/metge-lampedusa/875340.html?utm_source=rss